

L' hora d' esquerra

Avui que totes les dretes catalanes, segons l'exemple de les altres dretes ibèriques, fan una violentíssima campanya contra les esquerres, cal que repetim una vegada més *que és hora d'esquerra* i que nosaltres homes i partit d'esquerra republicana de Catalunya que havem proclamat la república a casa nostra i encalçarem l'aprovació de l'Estatut del nostre poble a les Corts Constituents espanyoles, estem decidits a voler per nosaltres la responsabilitat d'estructurar tota la vida interna del nostre poble en les nostres imminents Corts Catalanes.

Nosaltres estem fermament convençuts que el poble català que tant estima els ideals de llibertat i d'esquerra ens en farà la comanda donant-nos una vegada més la majoria dels seus sufragis malgrat tota la pressió de totes les dretes reunides.

Hem estat homes revolucionaris que ajudàrem amb gosadia i fermesa al nostre poble a proclamar la república i a conquerir la seva llibertat i volem ésser homes de govern capaços de donar estructura legal a l'obra de la revolució i de consolidar el nou règim de llibertat de la nostra terra en un ampli i modern sentit esquerrà que permeti l'aplicació a casa nostra de tots els milloraments socials, econòmics i polítics vigents ja en els pobles capdavanters de l'Europa contemporània i prepari l'eclosió de noves solucions en tots aquests camps de l'activitat governamental, fruit novell de les inquietuds catalanes posant el nostre poble dins les rengleres avençades dels plasmadors de noves fites en l'incessant progressar de la humanitat.

Crec sincerament que l'atac a fons de les dretes catalanes, no vull dir de les dretes republicanes car l'actual bloc de dretes és un aiguabarreig tèrbol i boirós de dretes dinàstiques, de dretes enyoradisses de la morta dictadura i de dretes més o menys republicanes, que el primer que caldria que fessin és deixar aquestes males companyies que els lleven forces i les fan suspectes i incompatibles amb el poble, crec repeteixo que és prematur i desplaçat.

Si les dretes tenen veritable visió

política, si no volen imitar servilment les errades i fracassos repetits i sorollosos de l'ex-somatenista monàrquic, avui memorialista del nou quiose de la plaça de la Cucurulla que els valgueren les aplastants "debàcles" del 12 d'abril i del 28 de juny, han de reconèixer que després de 25 anys de predomini de tota mena de dretes constitucionals i anticonstitucionals a la nostra terra no és cosa de pretendre trencar l'obra de la revolució encara no acabada i voler donar fi a la totjust iniciada transformació liberal del nostre poble.

Un triomf de les dretes en aquesta hora gràvida de possibilitats contractosament iniciades pel nostre partit d'esquerra, ens portaria a una reacció violent del poble català i esclataria una nova revolució molt més profunda i molt més radical de fets i d'obres que no fou el magnífic alçament de tot el poble contra dictadures i monàrquies.

Cal que les dretes tinguin un xic de paciència si volen tenir eficàcia en la seva labor política davant de l'obra de l'esquerra. Paciència i un xic també de temperància. En lloc d'amenaçes, atacs i insídies que facin una crítica fonamentada i serena de la nostra obra. Que cooperin amb la seva vigilància a la major equanimitat en la nostra obra de govern. Cal que sàpiguen assenyalar els nostres errors possibles i els nostres desbordaments inevitables en tota obra renovadora empena per una trencadissa de motllos vells feta revolucionàriament.

I per damunt de tot cal que esperin que la seva hora soni més tard o més d'hora, segons sigui la nostra actuació i la nostra feina i la nostra voluntat i el nostre encert, però que esperin sense crits ni impaciències, sense voler precipitar els esdeveniments i sense estar segurs de saber consolidar els nostres avenços i fer viables les nostres noves aportacions al govern de tots.

I per acabar vull tenir la gosadia de donar a les dretes dos consells. El primer que no es deixin distanciar massa per la nostra obra, que la segueixin d'aprop, perquè ella ha de constituir la base de la seva futura actuació. El segon, que no condemnin, ni ataquin en bloc la

Crònica de París

Educació i ensenyança

El cultiu de la sensibilitat

En un article publicat fa dies a les columnes d'aquest mateix periòdic, parlava de les atencions que es prodiguen al nen, a l'estranger, especialment a París.

El poble que és amable amb els infants, denota que posseeix un esperit especial, sensible a les debils sacudides del dolor d'altri. Fa uns mesos que un gos lulú s'extravià entre les xarxes del metropolità parisenc i anà a parar als subterranis dels tallers d'un final de trajecte. No poguent sortir d'allí on s'havia ficat, grinyolava angoixosament en aquella tenebrosa atmosfera mefítica. El públic que s'esperava a l'andana de l'estació, el sentia. Què li passava al gos? El cap de servei explicava el cas. Pobre animal! No es podia preveure que el gos sortís sense l'ajut d'algú, però si li calia, s'hauria d'esperar fins a la nit, en acabar el servei. El lulú no s'entenia de raons. Bordava i més bordava. Alguns viatgers compassius li tiraven menjar pel lloc on hom suposava que l'arregalaria. Al dia següent continuaven els lladrucs. El públic es queixà al cap d'estació. Allò no podia continuar més temps. El funcionari tractava d'apaivagar els ànims prometent que el gos fóra ben atès. A l'altre dia el pobre animaló encara es planyia del seu empresonament. Aleshores un grup de persones en protestà, adolorit. —No és solament el gos que sofreix—deien.

nostra obra, que no ens combatin sistemàticament ni ens amenacin amb cataclismes apocalíptics ni reaccions aplastadores. Ens sentim forts i decidits. Com homes nous que no tenim història ni pergamins sabem, però, on som i on anem amb el poble i per al nostre poble.

No ens manca decisió ni fermesa i ens sobra força i activitat per fer-vos esperar llarga estona encara —uns llustres ben aprofitats—si preteneu desbordar-nos i acorralar-nos. Si això penseu fer val més que us asseieu perquè us donarem espera per molt de temps. Paraula.

J. RIERA I PUNTÍ

—Som nosaltres els que sufrim també de sentir els seus grinyols; i no hi ha a la legislació francesa cap llei que ens condemni al martiri de sofrir pel sofriment d'altri.

Aleshores, el funcionari, comprènent el vertader abast de la queixa colectiva, feu parar la circulació. Uns agents de la policia i de la societat protectora d'animals, ajudaren els empleats de la línia a cercar el gos. El trobaren ben aviat i quan sortien dels subterranis, amb el lulú al braç que grunyia de content, un aplaudiment general i espontani ressonà per tot l'àmbit del túnel de l'estació. La tranquil·litat i l'alegria va retornar a tots els cors.

Hi ha homes que es creuen menys homes si s'ocupen de la protecció d'éssers indefensos. Per a aquests homes, els problemes de la sensibilitat són febleses sentimentals. Ells rendeixen culte a la força, posant-se al servei de la brutalitat. Potser no han parat esment en el fet que la Societat de Nacions, constituïda per oposar una força als abusos d'altra força, amb l'ideal d'aniquilar l'hegemonia del poder, és també una feblesa sentimental com la que ells desprecien. Aquests desgraciats no pensen que tota força que no es posi al servei de la indefensió, no és moral i, per tant, no pot existir. No hi ha res més moral que la Naturalesa amb els seus exemples. La lleona que defensa els seus cadells, no exerceix altra funció que la de posar la força al servei de l'indefens. La pobre gallina que escomet a qui li pren un poll, posa en activitat tot el seu poder per a salvar el seu dèbil fill. En procedir així, la força salva l'espècie que és la vibració de la vida.

L'home que atropella els nens, vells, animals i plantes, és desnaturalitzat. El poble que no els cuida s'esllangueix i es despobla, perquè els animals i plantes poden viure sense les persones, però aquestes no poden viure sense aquells.

PIGMALIÓ.

París, novembre 1931.